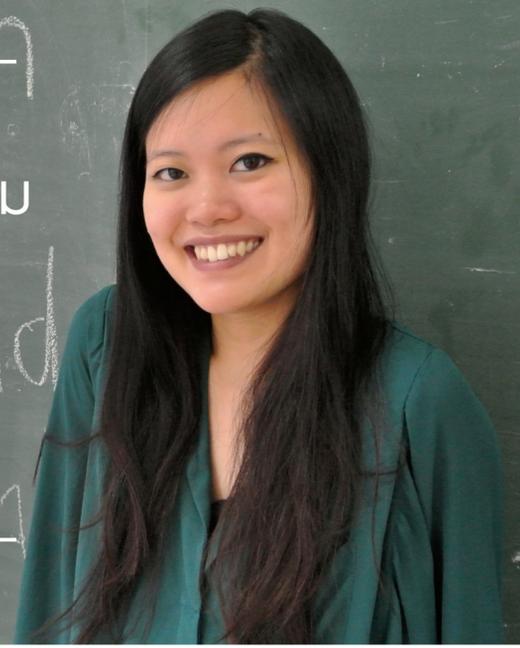

“ถ้าแม่สามารถเปลี่ยนแปลงเด็กคนหนึ่งให้เป็นคนที่ดีในสังคม หรืออยู่ในเส้นทางชีวิตที่ดี หรือมีการศึกษาที่ดีได้ แม่จะเป็นแค่นักเรียนคนเดียว แม่ก็ดีใจมากแล้วค่ะ”

สี่

สี่ที่แม่ได้เรียนรู้จากการเป็นครูใน 1 ปีที่ผ่านมาคือเรื่องของจิตใจ ซึ่งแม่หมายถึงการจัดการจิตใจของตัวเองกับความทุกข์กับความผิดหวังที่เกิดขึ้น สำหรับแม่มันไม่ง่ายเลยกับการเห็นภาพเหตุการณ์เหล่านี้ซ้ำ ๆ ทุกวัน นักเรียนกลุ่มเดิมที่ไม่อยากจะเรียนเสียก็ให้กลับบ้านวันนี้ พรุ่งนี้ก็หายเสียแล้ว ให้งานไปก็ไม่ส่งงานสักที สอบกลางภาคปลายภาคก็ตกกันเกินครึ่งห้อง ฯลฯ มีอะไรมากมายที่เข้ามาในแต่ละวันที่ทำให้แม่จิตตกได้ง่าย ๆ แต่ก็แปลกที่มีอะไรบางอย่างที่ผลักดันเราให้ไม่ยอมแพ้ ให้สู้ต่อจนรู้ตัวอีกทีก็ผ่านไป 1 ปีแล้ว

พอมองย้อนกลับไปที่ใจแล้ว “อะไรบางอย่าง” ก็คือนักเรียนที่แม่สอน นั่นแหละ ที่เป็นแรงบันดาลใจให้แม่มาตลอด ซึ่งแม่คิดว่าตัวนักเรียนเองอาจจะไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เขาพูด ที่เขาทำมันทำให้แม่กลับมามีแรงที่จะเดินต่อไปอีกครั้ง อย่างเมื่อไม่นานมานี้ มีเด็กคนหนึ่งมาพูดกับแม่ว่า “พี่ชายของหนูพูดว่าเรียนกับครูแม่แล้วทำให้เขาอ่านภาษาอังกฤษออก” แค่นี้เราก็เหมือนกับเป็นต้นไม้ที่ได้รับการรดน้ำแล้ว

สำหรับแม่ ช่วงเวลาที่สร้างแรงบันดาลใจให้แม่มากที่สุด คือเวลาที่แม่ได้ฟังนักเรียนเล่าถึงเรื่องราวชีวิตของเขา ว่าปัญหาที่หนักใจเขาอยู่ตอนนี้คืออะไร เขาเครียดเรื่องอะไรอยู่ เขามีความสุขกับเรื่องอะไรหรือความฝันของเขาคืออะไร เคยมีเด็กมาเล่าให้ฟังว่าเขาอยู่ในแก๊ง เคยยกพวกไปตีกับโรงเรียนอื่น เคยเกือบถูกยิงเสียชีวิตที่แม่ของเขาพยายามจะทำร้ายตัวเองบ่อย ๆ เด็กที่ช่วยแม่ขายของในตลาดตั้งแต่เช้ายันเย็น

ทุกวันเพื่อช่วยแม่ปลดหนี้ เด็กคนนี้อาจจะมีเงินเพื่อซื้อที่ท่าตลาดของตัวเองเพราะ “หนูจะได้ให้คนอื่นมาเช่าแบบถูก ๆ จะได้ช่วยเขาได้” เด็กที่อยากจะเป็นนักร้องแต่ไม่กล้าจนแม่รับเธออยู่ตั้งนานถึงจะยอมร้องเพลงให้ฟัง หลายครั้งที่แม่ยุ่ง เครียดกับการเตรียมการสอนหรือผิดหวังกับอะไรบางอย่างจนทำให้แม่ท้อใจ ช่วงเวลาเหล่านี้แหละที่กลับมาสร้างแรงบันดาลใจให้แม่ได้อีกครั้ง เพราะมันมาเข้าตาใจแม่ว่า “ใช่ ... เรามาที่นี่เพราะเราอยากช่วยเขา เราอยากจะได้เห็นเขามีอนาคตที่ดี เพราะเขาสมควรจะได้รับสิ่งนั้นจริง ๆ”

นอกจากแรงบันดาลใจที่ได้จากนักเรียนแล้วแม่ยังโชคดีที่ครูมัธยมในโรงเรียนที่แม่สอนอยู่มีความปรารถนาดี เข้าใจและรักนักเรียนจริง ๆ ถึงแม้ครูแต่ละท่านจะมีวิธีการสอนเด็กที่ไม่เหมือนกันแต่สุดท้ายแล้วเป้าหมายของเราเหมือนกันคือเพื่ออนาคตที่ดีของเด็ก การที่แม่ได้เห็นความเป็นครู ความทุ่มเทของครูที่นี่ทำให้แม่เห็นว่าตัวเองยังต้องปรับตัวและปรับปรุงอีกมาก ซึ่งมันก็เป็นแรงบันดาลใจและแรงผลักดันที่ดีที่ทำให้เราได้พัฒนาความเป็นครูของเรามากขึ้น

ตอนที่แม่สมัครมาเป็นครูในโครงการนี้ แม่มีความตั้งใจที่จะมาสอนและสร้างแรงบันดาลใจให้กับเด็ก แต่ไม่เคยคิดเลยว่าจะได้รับสิ่งเหล่านั้นกลับมากันแม่ต้องขอขอบคุณคุณครูและนักเรียนทุกคนจริง ๆ ที่เป็นแรงบันดาลใจให้แม่ตลอดระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา

สี่

สุดท้ายนี้การได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ ของเด็ก ทำให้แม่เห็นอีกมุมหนึ่งว่า ปัญหาการศึกษามันก็คือปัญหาสังคม และทางออกของปัญหาสังคมก็คือ “การศึกษา” สิ่งนี้ทำให้แม่เชื่อมั่นว่าแม่มาถูกทางแล้ว ถ้าแม่สามารถเปลี่ยนแปลงเด็กคนหนึ่งให้เป็นคนที่ดีในสังคม หรืออยู่ในเส้นทางชีวิตที่ดี หรือมีการศึกษาที่ดีได้ แม่จะเป็นแค่นักเรียนคนเดียวแม่ก็ดีใจมากแล้วค่ะ

พารุ้ง พลพิพัฒน์พงศ์ (ครูแม่)
วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนแย้มจาดวิษานุสรณ์